

Isaac Vos Zingende klucht van Pekelharing in de kist.

<https://hdl.handle.net/1874/372065>

f ISAAC VOS 934⁷

ZINGENDE KLUCHT

VAN

PEKELHARING

IN DE KIST.

Den laatsten Druk.

TE AMSTELDAM,

By de Erfgen: van J. LESCAILJE, op den Middeldam, naast de Vischmarkt, 1708.

VERTOONERS.

Pekelharing.

Vrouw.

Man.

Vaandrig.

Jongen.

TE AMSTERDAM.

By de Boekhandl. van J. I. van der ...
aan, naar de ...

PEKELHARING IN DE KIST.

EERSTE TOONEEL.

Vrouw, Pekelharing.

Vrouw **M**yn hart is bedroeft tot in den doot, fa, la, la.
Pekel. Ik weet een remedy voor alle jou nood,
 fa, la, la.

Vrouw. Myn Man spanceert dikmaals van huis, fa, la, la.

Pekel. En brengt eengeweldig schoon kroontje te huis,
 fa, la, la.

Vrouw. Wel, Pekelharing, hoe dus bedroeft, fa, la, la.

Pekel. Och! Pekel heeft van de liefde geproeft, fa, la, la.
 In zulk een angst ben ik nooit geweest, fa, la, la.

Vrouw. Ziet myne sal uw lyden geneeft, fa, la, la.

Pekel. Zo zyt gy dan ook een Doctoerin? fa, la, la.

Vrouw. Ja deez' myne kunste bestaat in de min, fa, la, la.

Pekel. Kom, myn Medecyn, en wil my geneezen, fa, la, la.
 Om haastig uit myn smarte te weezen, fa, la, la.

Vrouw. Kom, Pekelharing, geef my jou hand, fa, la, la.

Pekel. Daar isse, Mejuffer, ten onderpand, fa, la, la.

Vrouw. Dat gaat na de Kamer: dat is jou veur, fa, la, la.

Pekel. Ik volg; maar, och! wie klopt aan de deur,
 fa, la, la.

TWEDE TOONEEL.

Vrouw, Pekelharing, Jongen.

Jong. **D**E Vaandrig is gekoomen,
O vrouw! nu is 't gedaan.

Pekel. Och! ik begin te schroomen,
Laat Pekelharing gaan.

Jong. Hy brult, gelyk een Varing,
Wilt boven alle maaten.

Pekel. Och! nu moet Pekelharing
Zyn eijerkorf hier laten.

Vrouw. Ik heb een list verzonnen.

Pekel. Ik bid jou, zeg wat is 't?
Zou jy my helpen konnen?

Vrouw. Ja kruipt hier in deez' kist:
Nu wakker niet te druilen,
Want jy en hebt geen nood.

Pekel. O lart! ik zelme bevuilen;
Ik ben schier hallef dood.

DARDE TOONEEL.

Vaandrig, Vrouw, Pekelharing in de Kist.

Vaand. **D**as dich pots doezend slapperment,
Waar vind ik nu myn hart?

Vrouw. Zyt gy 't, myn lief?

Vaand.

O ja, ik ben 't.

Vrouw.

Vrouw. Kom dan, genees myn smart.

Vaand. Ik meende, by myn dapperheid

Dat gy waard uit gegaan.

Vrouw. O neen, myn troost, myn zoetheid.

Pekel. Maar ik leg hier gevaan.

Vaand. Waar is uw man, myn waarste schat?

Vrouw. Myn man die is niet hier?

Vaand. Waar is hy?

Vrouw. Hy is uit de Stad,

Dat arm gewurme dier:

Hy is van huis dien lompen loer.

Vaand. Dus valt 'er niet te zorgen.

Pekel. Maar Pekelharing, o myn broer!

Lcid in deez' Kist verborgen.

Vaan. Bloet! dat hy nu eens klopte,

Zo was het heel verbruit.

Vrouw. Ik wed ik hem zo sopten

Dat gy wel raakten uit,

Ik heb hier noch een achter deur

Voor u, myn Heer, alleen.

Pekel. Maar, goede vriend 't slot is 'er veur

Dat is wat ongemeen.

Vaan. Och! dat uw Man my by u zag,

Hoe toornig zou hy zyn!

Vrouw. Altoos voor deez' geheelen dag

Wil ik u borrig zyn.

Vaan. En of hy quam, wat scheelt het myn,

Ik kroop straks in deez' kist.

Vrouw. Neen, daar zout gy niet veilig zyn.

Pekel. Myn vriend, dat was gemist.

Vaand. Myn lief, verkeert doch nimmermeer

By flechte lui van staat,
 Kies, voor een lomp, een dapper Heer,
 Of zo een braaf Soldaat,
 Als ik, die stadig in 't getier
 Van Mars ben opgetogen,
 Ik ben een wakker Kavelier.

Pekel. Myn vriend, dat is gelogen.

Vaan. Dat ik u eens vertellen wou
 Wat ik al heb verzocht,
 Ik wed gy u verwond'ren zou:
 'k Deê onlangs noch een tocht
 Door Jaketra en Griekeland,
 En Badelon ook heen,
 Daar ik een donker Landschap vant.

Pekel. Daar zon noch maan en schein.

Vaan. Gans bloet! wat was daar een gespook,
 Ik zag myn oogen blint,
 Zy leefden daar by mist en rook,
 By onweer en by wind:
 Zy hadden meest een lepel, bort
 Recht onder aan haar lip,
 Haar armen waaren krom en kort.

Pekel. Als d' Ankers van een Schip.

Vaan. Noch quam ik in een ander land,
 O! dat ik 't zeggen dorst,
 Wat deele draagers ik daar vant,
 Met de oogen in haar borst:
 Zy aten niet dan Ezels vleis,
 En Bok en Buffels meê.

Pekel. Vriend, wacht jou voor de tweede reis,
 Aârs vreeten zy jou meê.

Vrouw.

Vrouw. Maar, zeg my, is dat waarlyk waar?

Vaand. Och ja, ter goeder trouw:

Ik zal u treflyk doen, hou daar

Ziet gy het zelf, Mevrouw;

Want zo ik u bedriege,

Zo sterf ik hier ter steê.

Pekel. Vriend, als wy ook eens liege,

Geloofst ons dan vry meê.

Vaand. Doe 'k met de Prins in Vlaand'ren lag,

Daar ik een Schotsman vond

Dien ik zo sloeg met eenen slag

't Verhemelt uit zyn mond.

Ik nam myn Heer van Breauté

Zelf in dien ftryd gevaên.

Pekel. Dat eer zyn Bestevader dee,

Zeid hy heeft hy gedaan.

Vaand. Een Olyfant verloor den ftryd,

Eens tegen eenen Muis:

Een Tyger raekte 't leeven quyt

Door 't byten van een Luis:

'k Quam in een Land, ô vreemd bedryf!

Van kool waaren de Lui,

Kool was het hoofd, kool was het lyf.

Pekel. Ja kool was al den brui.

VIERDE TOONEEL.

Vaandrig, Vrouw, Pekelharing in de Kist, de Man
van binnen, kloppende aan de deur.

Man. Doe op, doe op, ik bidje, Wyf,
Zeg, hoe lang zal ik staan?

Vaan. Gantsch, bloet! hoe fiddert al myn lyf,
Van angst, ik ben belaân.

Vrouw. Zacht, laat ik eerst eens hooren,
Wie zo geweldig slaat.

Vaan. Och! och! ik ben verlooren.

Pekel. Dat 's eerst een braaf Soldaat.

Vrouw. Wie klopt daar?

Man. Ik.

Vrouw. Och! 't is myn Man

Man. Zeg, hoe lang zal ik prachchen?

Vaan. Och! nu komt myn de schrik eerst an.

Pekel. 'k Moet om deez' Krygsman lachchen.

Vaan. Och! liefste, laat my doch hier in,
En red my uit zyn tooren.

Vrouw. Neen, lief, stelt dat vry uit uw zin

Pekel. De sleutel is verlooren.

Vrouw. Hoor, trek uw degen haastig uit,
En stel u toornig aan,

En zeg dien eereloozen guit

Heeft myn zo schelms verraân:

Eerst moet gy maaken groot getier

En daar by gruw'lyk vloeken,

En

En zeggen dat gy quaamt alhier
Uw erivyand te zoeken.

Wel aan, trekt uw rapier, myn lief,
En treed hem onder d' oogen,
En zeg dien eereloozen dief
Heeft my zo schelms bedrogen:

Ik zweer dat ik dien guit, op aard,
Zal nimmermeer vergeeven,
Maar dat ik, by Potsnikels baart,
Hem neemen zal zyn leeven.

Vaan. Wel hoe, Mejuffer, dat is vreemd,
Hoe zal ik dat beginnen:

Terwyl men hier geen man verneemt?

Vrouw. Kunt gy dat niet verzinnen?

't Geschied nu slechts om beters wil,
Dus bid ik volleg myn.

Vaan. Ik zal het doen; ei, wees maar stil.

Pekel. Gantich bloet! wat zal dit zyn?

V Y F D E T O O N E E L.

De Man, Vrouw, Vaandrig, Pekelharing
in de Kist.

Vaan. **V**rouw zeg my op uw goed en lyf
Waar dat hy 't is ontkoomen.

Vrouw. Zo waar ik ben een eerlyk Wyf,
Ik heb geen mensch vernoomen.

Vaan. 'k Wou dat deez' degen in hem stak,
Het zou myn hart verheugen:

Hy nam myn buidel uit myn zak.

Pekel. O paks! dat is een leugen.

Man. Och! Wyf, wat wil doch dit rumoer?

Wat doet de degen uit?

Pekel. De droes! wat 's dat een looze hoer!

Was ik hier slechts maar uit

Vaand. Ik zal 't hem niet vergeeven,

Dat zweer ik anderwerf,

Voor dat ik heb zyn leeven.

Pekel. O Pekelharing sterf!

Man. Myn vriend, ik bid, bedaarje wat,

Myn Vrouw schreid, als een kind.

Pekel. Van vreugd, nu zy u fopt.

Vaand.

Ja dat

Ik zeg en is geen wind.

Man. Och! Heer, myn Vrouw weet nergens van,

Voorwaar jy hebt gemist.

Vrouw. „ Ik bidje zwyg toch stille, Man,

„ Hy leid gins in de Kist.

Man. „ Je doet zeer wel, myn waarde Wyf.

„ Och! dat hy 't slechts niet hoort.

Vaand. Gantsch bloet, hoe siddert al myn lyf.

Van gramschap, 'k ben gestoort,

De Zon en Maan, by slapperment,

Neem ik tot tuig en teeken,

Dat ik my, aan dien schelmsen vent,

Zo ridderlyk zal wreeken.

Man. Och! Wyf, voorwaar ik kryg een schrik,

Hy schynt geweldig quaat,

Hy blixemt, elk een oogenblik,

Als hy zyn oog op slaat:

Laat ons een voctval doen, kom hier,
Hertsliëfste Wyf, kniel neder:

Ik bid, myn vriend; ga doch van hier.

Pekel. Maar morgen komt hy weder.

Man. Myn vriend, vertoorent jou niet meer,
Uw vyand is hier niet,
Daarom vertrek, myn waarde Heer.

Vaand. Dat ik het niet en liet,
Om uw bekommerd Wyf, ik zou
Het al ter neder hakken,
Daarom vaart wel met uwe Vrouw.

Pekel. Ja, vriend, ga jy vry zakken.

Z E S D E T O O N E E L

De Man, Vrouw, Pekelharing in de Kist.

Man. **W**el aan, hy is vertrokken.

Laat ik dien quant eens zien:

Och, hoe is hy verschrokken.

Vrouw. Ei, Man, laat hem betien.

Man. Zeg toch, myn vriend, hoe't met jou is,
Het schynt je bent in nood,
Hy is zo kout, gelyk een vis.

Pekel. O lart! ik ben schier dood.

Komt uit de Kist.

Och! hebt gy niet wat Brandewyn,
Of wat Geneever, vriend?

Man. O neen, maar 'k heb wel wat Azyn,
Ik weet niet of 't jou diend.

Vrouw.

Vrouw. Ga haal wat Brandewyn in een kop,
Waar toe dus lang te malle?

ZEVENDE TOONEEL.

Vrouw, Pekelharing.

Pekel. **V**rouw zet de vreugd nu hoog in top,
Pekelharing te gevalle.

Wel hoe! wat 's dit? hoe sta je dus?

O! dat is niet rechtschaapen.

Vrouw. Ei, Pekelharing, wacht tot flus,
Tot dat myn Man gaat slaapen,
Dan zelle wy, je weet wel wat.

Pekel. Ja, ja, 'k versta jouw winken,
Dat wy, myn hoop, myn troost, myn schat,
Eens helder zullen klinken.

ACHTSTE TOONEEL.

De Man, Vrouw, Pekelhaaring.

Man. **D**aar hebt gy uwe Brandewyn:
Drink uit, en ga dan voort.

Vrouw. Och! liefste Man, wat zal dat zyn?
Het onweert, 'k bid, ei, hoort
Hoe dat het buldert, tiert en guit,
En weerlicht t'elken stond,
Men joeg op zulken tyd niet uit

Een

Een eerlyk man zyn hond.

Man. Wel ik zal hem geryven,

Te weeten na myn magt,

Hoor, Pekel, jy zelt blyven,

En slaapen hier te nacht.

Pekel. Ik dank jou, vricnd, voorwaar ik zel

't Jou deugdelyk beloonen,

Ga heen, myn vriend, myn braaf gezet,

Ik wil my dankbaar toonen,

Daar hebt gy een Dukaat, zo 'k meen,

Tot een kan Spaansche Wyn.

Man. Heel wel, myn Heer, daar ga ik heen;

Wy zullen lustig zyn.

Vrouw. En of hy dan tot zyn plezier

Jou Vrouw eens deé geweld?

Man. Zo geef ik hem dan niet een zier

Weerom van al zyn geld.

Hy krygt niet een duit, zo var,

Dat hy slechts zulks begint.

„ *Pekel.* O bloet! dat is een groove nar,

„ Wat breekt die gek al wind.

Man. Ja, dat hy jou eens kuste,

Quyt was hy zyn Dukaat.

Vrouw. Ei, Man, laat dat toch ruste.

Pekel. Ga, heen, myn beste maat.

NEGENDE TOONEEL.

Vrouw, Pekelharing.

Vrouw. **W**at dunkt jou, Pekel, van die list?

Pekel. Die list was wonder wel,
Maar 'k wed dat ik in deze Kist
Niet licht weer komen zel.

't Was of de schrik my had vermoord,
Ik was met vrees belaân,

Zo dat jy in myn achterpoort

Een ei wel gaar zoud braân.

Laat ons, in vrolykheden,

De schrik en de nacht verjaagen.

Vrouw. Myn vriend, 't heeft dubbele reden.

Gy zyt myn welbehagen.

Het kraantje dat zal lekken;

Niets zal ons tegen zyn.

Pekel. Kom, laten wy vertrekken,

'k Verlang reeds naar den wyn.

U I T.